

Hensyn, der skal tages til det virkelige Livs Fordringer. Det er, for at bruge et Udtryk, som den ærede Rigsdagsmand senere benyttede, og som, hvis han allerede tidligere havde tænkt paa at ville benytte dem, netop skulde have veiledet ham ved Forstaaelsen af de Ord, som forekomme i Motiverne til Lovudkastet, Grunden at det systematisk Rigtige maa vige for det, der i sig selv er praktisk nyttigt; havde den ærede Rigsdagsmand i de Bemærkninger, hvormed han indlebede sit Foredrag, benyttet disse Ord, som han selv mod Slutningen af sit Foredrag brugte, som sin Ledestjerne, saa vilde han ikke være kommen frem med den tredie af de Ytringer, som jeg har tilladt mig at betegne saaledes, som jeg har gjort. Jeg skal nu komme til det Væsentlige, til selve Sagens Realitet. Den ærede Rigsdagsmand har under Forhandlingen fremdraget et Punkt paa en saadan Maade, at det i Virkeligheden kommer til at vise sig for ham som Hovedpunktet, som det, hvorfra han vil, der skal gaaes ud ved Omordningen af Overformynderiene; men den ærede Rigsdagsmand har, ved at tage fat paa dette Hovedpunkt, ganske vist ikke havt Diet tilstrækkeligt aabent for, at dette Punkt ikke er Noget, der vedkommer en Omordning af Overformynderiene; det staaer, om han vil, i en Forbindelse dermed, men i en middelbar Forbindelse, og er ikke og kan ikke være Gjenstand for det foreliggende Lovudkast. Den ærede Rigsdagsmand har flere Gange under sit Foredrag fremhævet, og tilsidst samlede han de forskjellige Ytringer med Hensyn hertil, at det, der ved denne Lov især er fornødent, det er, at der sikkes enhver Familiefader Tilladelse til at kunne træffe Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes med den Formue, han efterlader sine Børn. — Seer dog ikke den ærede Rigsdagsmand — mig i det Mindste er det i høj Grad klart —, at dette ikke vedkommer Overformynderiernes Omordning, Overformynderiernes Omordning gaaer ud paa at faae Forholdet saaledes indrettet, at de Midler, der komme ind under Overformynderiene, blive Gjenstand for en hensigtsmæssig og paalidelig Bestyrelse, men Spørgsmaalet om, hvilke Midler der skal komme ind under Overformynderiene, have vi her ikke Noget med at gjøre; hvad der skal komme ind under Overformynderiene, det er,

saaledes som ogsaa Lovudkastet viser, hvad der kommer ind derunder, enten ved den almindelige Lovgivning, eller hvad der bringes ind derunder ved særlig Lov. Det andet Spørgsmaal kan have sin store Betydning og kan komme til at have Indflydelse paa Overformynderiernes Stilling, men det vedkommer aabenbart aldeles ikke Omordningen af Overformynderiene. Men for at den ærede Rigsdagsmand ikke skal sige, at jeg i den Henseende her har holdt mig til noget reent Formelt, skal jeg henlede hans Opmærksomhed paa, at, dersom han virkelig vil gaae ind paa Spørgsmaalet om at sikre, som han udtrykte sig, en Familiefaders Ret til at kunne bestemme, hvorledes der skal forholdes med de Efterladenskaber, som komme til hans Børn, skal Spørgsmaalet stilles saaledes: Er der Anledning til at bevirke en Forandring i vore Lovgivningsbestemmelser med Hensyn til Testationsretten, og dette Spørgsmaal kan behandles uafhængigt af hele Spørgsmaalet om Overformynderiernes Omordning. Meningen skalde efter den ærede Rigsdagsmands Opfattelse være den, at det skulde staae i en Mandts Magt at sige: I det jeg bestemmer, at mine Efterladenskaber skulle tilfalde Den eller Den, eller naar de ifølge Lovgivningens Forskrifter ligefrem gaae over til mine Børn, saa skulle disse Efterladenskaber ikke ind under Overformynderiene — ja, men Spørgsmaalet herom skal som sagt ind under Spørgsmaalet om Forandringer i Lovgivningen om Testationsretten. Jeg troer nu slet ikke, at det af den ærede Rigsdagsmand reiste Spørgsmaal i Virkeligheden vil komme til at udøve nogen stor Indflydelse, og vil man betragte de virkelige Forhold, kommer man ikke let til at tvivle paa, at de, som ville sikre deres Formue, de, som ville have nogen Garantier for, at deres Børn, saalænge de ere umyndige, komme til at have det, der er efterladt dem, nogenlunde sikket, ganske bestemt vilde vælge Overformynderiene; hvad der vel i Særdeleshed taler derfor er, at der findes en Tilbøjelighed, som jeg i det Mindste efter min Synsmaade vilde kalde for stærk, hos Forældre til at sætte fast i Overformynderiene en betydelig Deel af, hvad de efterlade deres Børn, saaledes at disse i Reglen